

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 19 października 2022 roku sygn. akt II K 469/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:</p> <p>1) przyjęciu iż zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przypisanie oskarżonemu zarzucanego mu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

czynu z pkt I aktu oskarżenia, co jest następstwem obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań pokrzywdzonej, świadka A. W. - co do przebiegu spotkania pomiędzy stronami w dniu 23 lutego 2021 roku i wzajemnych rozliczeń stron;

2) uznaniu, że w okresie od 18 lutego 2021 r. do 21 lutego 2021 w Tuszynie oskarżony kierował wobec pokrzywdzonej groźby karalne popelnienia na jej szkodę przestępstwa pozbawienia życia, zniszczenia mienia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ze zostaną spełnione, co jest następstwem obrazy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. polegającym na uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonej i nieuwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego;

3) uznaniu, że w dniu 23 lutego 2021 r. oskarżony przywłaszczył na szkodę pokrzywdzonej gotówkę w kwocie 1100 zł., co jest następstwem obrazy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., polegającym na uznaniu za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonej i nieuwzględnieniu wyjaśnień oskarżonego, przy braku innych bezpośrednich dowodów, za wyjątkiem zeznań pokrzywdzonej, potwierdzających sprawstwo i winę oskarżonego

4) uznaniu, że oskarżony w dniu 23.02.2021 r. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki F. (...) na szkodę pokrzywdzonej, co jest następstwem obrazy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i błędnej ocenie zeznań pokrzywdzonej i wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji przypisanie oskarżonemu zamiaru popełnienia czynu zabronionego z art. 278 k.k.,

	<p>bez uwzględnienia twierdzeń oskarżonego, co do wzajemnych rozliczeń stron;</p> <p>5) uznaniu, że oskarżony w dniu 23.02.2021 r. kierował pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości co jest następstwem obrazy art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. i błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka M. K. i opinii biegłego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja nie zdołała wykazać, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji opierają się na wybiórczej oraz subiektywnej ocenie zebranych w sprawie dowodów. Natomiast Sąd I instancji rzetelnie, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., rozważył wszystkie dowody, przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art.</p>				

4 k.p.k.), a w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wykazał dlaczego jednym dowodom należało dać wiarę, a innym z kolei – waloru takiego odmówić.

Wbrew twierdzeniom skarżącej, także ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, a dotyczące sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów są prawidłowe, gdyż stanowią wynik, nie budzącej zastrzeżeń i zgodnej z art. 7 k.p.k., oceny zebranych w sprawie dowodów.

Sąd odwoławczy w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

W szczególności Sąd meriti nie popełnił błędu dając wiarę zeznaniom pokrzywdzonej S. P.. Brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności tych zeznań.

Pokrzywdzona

szczegółowo opisała zachowania oskarżonego względem niej, a jej relacje są wyważone, konsekwentne i przekonywujące. O tym, że pokrzywdzona realnie obawiała się zachowań oskarżonego, świadczy okoliczność, że dwa dni przed zaistnieniem czynów zarzucanych mu w pkt I oraz III – V aktu oskarżenia, zgłosiła na policji, iż oskarżony grozi jej telefonicznie.

Zeznania pokrzywdzonej znajdują ponadto potwierdzenie w innych dowodach, jak choćby zeznania świadków G. P. i A. W., a także zapisu wideo z kamery samochodowej, obrazującego zachowanie się pokrzywdzonej tuż po tym, jak udało jej się uciec oskarżonemu i zatrzymać przypadkowo przejeżdżający samochód (k. 95).

W takiej sytuacji Sąd meriti był w pełni uprawniony odmówić wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w

tej części, w której zaprzeczał zeznaniom pokrzywdzonej.

Jego wyjaśnienia w zakwestionowanej części nie znalazły zresztą potwierdzenia w żadnym z przeprowadzonych dowodów.

Podkreślić też należy, że Sąd Rejonowy, który miał możliwość na rozprawie sądowej bezpośrednio zetknąć się z każdą z przesłuchiowanych osób, m.in. poprzez obserwowanie ich zachowania, sposobu składania przez nich depozycji, miał możliwość wyrobienia sobie poglądu, co do tego, czy są one, i w jakim zakresie, wiarygodne.

Oдноśnie czynów zarzucanych oskarżonemu w pkt I i IV aktu oskarżenia, Sąd I instancji słusznie zauważył, iż twierdzenia oskarżonego, jakoby samochód marki F. (...) o nr rej. (...) stanowił jego własność, okazały się być gołosłowne, gdyż nie przedstawił on żadnego dowodu, w tym dowodu z dokumentu, potwierdzającego

jego słowa. Tego rodzaju dokumenty przedstawiła natomiast pokrzywdzona S. P. (k. 46 – 48, 76 – 79). Wersja pokrzywdzonej znajduje poza tym również potwierdzenie w zeznaniach kolegi oskarżonego – świadka A. W.. Nie można zatem w żaden sposób podzielić twierdzeń obrony, że oskarżony chciał jedynie odzyskać samochód, który stanowił jego własność.

Odnosnie wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb (zarzut II aktu oskarżenia), to nie może ulegać wątpliwości, że wypowiedziane przez oskarżonego groźby obiektywnie mogły wzbudzić u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia. Niezwłocznie zgłosiła ona fakt owych gróźb na policji, co przemawia za tym, że rzeczywiście czuła się ona zagrożona, zwłaszcza, że dobrze znała oskarżonego, wiedząc, iż nadużywa on alkoholu oraz potrafi być agresywny i

nieobliczalny.

Pośrednio wynika to także z zeznań świadka A. W., który nawet telefonicznie ostrzegł

pokrzywdzoną, że oskarżony może zjawić się u niej w mieszkaniu. Niczego nie może zmienić tu podawana przez obronę okoliczność, że pokrzywdzona pomagała oskarżonemu, gdy ten był zatrzymany.

Pokrzywdzona wytłumaczyła bowiem, że owa pomoc polegała na tym, iż kolega oskarżonego, załatwił mu adwokata”, a ona natomiast miała podpisać pogrzebne dokumenty. Przede wszystkim jednak okoliczność ta miała miejsce, **jeszcze przed**

wyprowadzeniem się pokrzywdzonej ze wspólnego mieszkania i powrotem do jej matki w Tuszynie, a także **przed** wypowiedaniem przez oskarżonego przedmiotowych gróźb.

Pokrzywdzona logicznie i przekonująco wytłumaczyła również, z jakich powodów w samochodzie F.

(...) o nr rej. (...) znajdowały się pieniądze w kwocie 600 złotych, a w jej mieszkaniu – kwota 500 złotych. Wersję oskarżonej potwierdzają tu zeznania świadka G. P.. Faktem jest, że pokrzywdzona zeznała, iż nie widziała momentu zabierania tychże pieniędzy przez oskarżonego. Jednakże dokonać tego mógł jedynie oskarżony, który znajdował się zarówno w mieszkaniu pokrzywdzonej, jak również zabrał jej wspomniany wyżej samochód F. (...). Oskarżony miał tu ponadto czytelny motyw, gdyż twierdził, że pokrzywdzona jest mu winna pieniądze „w ramach rozliczeń”, których to ostatecznie – pomimo podjętych działań w dniu 23.02.2021 roku – od niej nie uzyskał.

Nie budzą też wątpliwości ustalenia Sądu Rejonowego, co do popełnienia przez oskarżonego czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia.

Oskarżony nie został złapany, co prawda, „na gorącym uczynku” kierowania F. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, co jednak nie oznacza, aby wykluczało to możliwość uznania go za winnego tegoż czynu. Sąd meriti słusznie oparł się w tym względzie na opinii z zakresu toksykologii (...) Medycznego – Zakładu Medycyny Sądowej w Ł.. Oskarżony podawał różne wersje spożywania alkoholu w dniu 23.02.2021 roku, co do jego ilości oraz godzin, co już samo przez się świadczy o znikomej wiarygodności takich relacji. Biegli przyjmując najkorzystniejszą dla oskarżonego wersję, że spożył on 1,5 litra wódki po zdarzeniu, około godz. 8.45, obliczyli, że około godz. 16.30, zawartość alkoholu w jego organizmie mieściłoby się w takiej sytuacji w zakresie 4,4 – 5,2 promili. Tymczasem, rzeczywiste stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, zmierzone o tej

godzinie, wyniosło 2,46 promila, co nakazywało zdyskwalifikować wersję oskarżonego.

Nie ma też racji skarżąca, iż żadnego innego dowodu nie wynikało, iż oskarżony, w czasie, gdy kierował F. (...) o nr rej. (...), był nietrzeźwy. Wynika to z zeznań pokrzywdzonej, złożonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego (k. 9v), jak i na rozprawie sądowej (k. 255). Trzeba też zwrócić uwagę na zeznania świadka M. K. (zresztą powoływane w skardze apelacyjnej), która stwierdziła, że nie wie, czy widziany mężczyzna był pod wpływem alkoholu (co jest zrozumiałe, gdyż obserwowала zdarzenie z pewnej odległości, przez okno i nie miała bezpośredniej styczności z oskarżonym).

Obrona jednak pomija, że ww. świadek przesłuchana w dniu zdarzenia zeznała, iż widziany mężczyzna „sprawiał wrażenie roztargnionego,

<p>roztrzępanego, siedł nierówno” (k. 29). Charakterystycznym jest także, że oskarżony po ujechaniu zaledwie kilkuset metrów spowodował kolizję, kierowanym przez siebie pojazdem.</p> <p>Reasumując powyższe rozważania, stwierdzić należy, że żaden z podnoszonych argumentów w złożonej apelacji nie był w stanie podważyć dokonanej przez Sąd I instancji oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Podniesione zarzuty zmierzające do wykazania, iż oskarżony nie dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, nie okazały się zasadne i nie mogły spowodować uniewinnienia oskarżonego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonemu kary jednostkowych i kary łącznej bez należytego uwzględnienia przy jej wymiarze dyrektyw wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie nadanie okolicznościom przemawiającym na korzyść oskarżonego właściwego znaczenia co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za</p>				

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych prowadzi do wniosku, że orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe, jak i kara łączna pozbawienia wolności nie noszą znamion rażącej niewspółmierności, w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.</p> <p>Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, Sąd Rejonowy przy wymiarze kary, miał na względzie i prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów, stopień jego zawinienia oraz pozostałe dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k.</p> <p>Orzeczone za czyny przypisane oskarżonemu kary pozbawienia wolności nie noszą znamion, ani „rażącej”, ani</p>		

nawet „zwykłej”
niewspółmierności,
skoro przypisane
oskarżonemu
przestępstwa
zagrożone są
karami: do 10 lat
(art. 282 k.k.), do 2
lat (art. 190 § 1 k.k.),
do 5 lat (art. 278
§ 1 k.k.), do 5 lat
(art. 278 § 1 k.k.) i
do 2 lat pozbawienia
wolności (art. 178a
§ 1 k.k.), a w
niniejszej sprawie
oskarżonemu
wymierzone zostały
odpowiednio kary: 1
roku, 3 miesięcy,
3 miesięcy, 6
miesięcy i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności. Są to kary
zbliżone do progów
minimalnych (a w
przypadku czynu
z pkt I aktu
oskarżenia – wręcz
równe ustawowemu
minimum), co
przemawia za tym,
że Sąd Rejonowy
odpowiednio
wyważył wymiar
orzeczonych wobec
oskarżonego kar,
zgodnie z
dyrektywami
wskazanymi w art.
53 k.k. Skarżąca,
zarzucając Sądowi
meriti nie nadanie
właściwego
znaczenia
okolicznościom
przemawiającym na
korzyść
oskarżonego, nie
wskazuje jakich

konkretnie
okoliczności
łagodzących Sąd
I instancji nie
wziął pod uwagę,
względnie nie nadał
im należytego
znaczenia.

Oskarżony nie
spełnił także
warunków (art. 37a
§ 1 k.k., art. 60 § 1
k.k.) do wymierzenia
wobec niego kar
łagodniejszego
rodzaju. Ponadto
zgodzić się należy
z Sądem meriti, iż
tylko wymierzenie
oskarżonemu kary
pozbawienia
wolności, będzie
współmierne do
stopnia winy
oskarżonego, jak i do
stopnia społecznej
szkodliwości
popelnionych
przestępstw i tylko
taka kara spełni
w sposób właściwy
cel zapobiegawczy
oraz wychowawczy,
jak również cele
kary w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Mając na uwadze
wszystkie
okoliczności sprawy,
nie można zgodzić
się należy ze
skarżącą, iż
wymierzone
oskarżonemu kary
pozbawienia

wolności są
niewspółmierne do
stopnia winy
oskarżonego, jak i do
stopnia społecznej
szkodliwości
popelnionych
przestępstw. Sąd
Okręgowy nie
dopatruje się w
karach orzeczonych
wobec oskarżonego
cech rażącej
surowości, co
mogłoby uzasadniać
dokonanie zmian
wymierzonych mu
kar.

Brak jest także
podstaw do
modyfikowania
orzeczonej kary
łącznej.

Kara łączna powinna
być postrzegana
jako swoiste
podsumowanie
działalności
przestępczej
sprawcy. Stanowi
ona wyraz
potępienia w
stosunku do
postępowania
sprawcy, jak również
podkreśla
nieopłacalność
przestępczej
działalności. Z
drugiej strony,
orzeczona kara
łączna powinna
być niezbędna dla
osiągnięcia celów
indywidualnego
oddziaływania. W
procesie orzekania
kary łącznej sąd

powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a k.k., tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie - w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji, albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Jak słusznie przyjął Sąd meriti w niniejszej sprawie, brak jest takich przesłanek do zastosowania zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji. Sąd Okręgowy w pełni przychylił się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względem celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania

świadomości
prawnej
społeczeństwa,
obligował natomiast
do przyjęcia zasady
mieszanej
(asperacji).

Podnieść trzeba, iż
Sąd Rejonowy mógł
w niniejszej sprawie
orzec karę łączną,
biorąc za punkt
wyjścia skazania za
pięć przestępstw
jednostkowych, czyli
od 1 roku
pozbawienia
wolności do 2
lat i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności. Sąd
Rejonowy uznał, iż
właściwą karą łączną
dla oskarżonego
będzie kara 1
roku i 3 miesięcy
pozbawienia
wolności. Także w
przekonaniu Sądu
Okręgowego –
biorąc pod uwagę
wszystkie ustalone
przez Sąd meriti
okoliczności –
wymierzenie
oskarżonemu kary
łącznej w ww.
wymiarze, będzie
adekwatną reakcją
karną, a kara taka
spełni w sposób
wystarczający cel
wychowawczy i
zapobiegawczy oraz
w zakresie
kształtowania
świadomości

prawnej
społeczeństwa.

Zauważyć też należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku – V KRN 230/72; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku – KZS 4/96 poz. 42). Taka sytuacja w niniejszej sprawie z pewnością nie zachodzi.

Nie zasługiwał też na uwzględnienie wniosek obrońcy oskarżonego, aby zastosować wobec

<p>oskarżonego warunkowe zawieszenie wykonania kary. Brak jest bowiem ku temu podstaw. Zgodnie bowiem z treścią art. 69 § 1 k.k., w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku, sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku. Ponieważ oskarżonemu wymierzona została kara pozbawienia wolności przekraczająca 1 rok, to oskarżony nie spełnia już tego podstawowego warunku.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę wyroku co do oskarżonego poprzez wymierzenie mu kary wolnościowej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ponieważ zarzut apelacji dotyczący wysokości i rodzaju wymierzonej kary nie okazał się zasadny, o czym</p>			

była szczegółowo mowa powyżej, złożony wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Całość zaskarżonego wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Zaskarżony wyrok jest słuszny i odpowiadający prawu. Podniesione zarzuty nie okazały		

się zasadne, o czym była już mowa wyżej.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2,3	O kosztach postępowania odwoławczego – mając na uwadze merytoryczną treść rozstrzygnięcia – orzeczono na		

podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Zgodnie z treścią powyższego przepisu koszty te, na które składają się wydatki poniesione przez oskarżyciela posiłkowego, wydatki Skarbu Państwa i opłata sądowa – ponosi ten kto wniósł nieuwzględniony środek odwoławczy.

Z tych też względów należało zasądzić od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot poniesionych przez nią kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu przed Sądem II instancji. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego w niniejszym postępowaniu odwoławczym, została ustalona w oparciu o przepisy § 11 ust. 2 pkt 4 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

O kosztach postępowania odwoławczego przypadających na rzecz Skarbu Państwa, Sąd Okręgowy orzekł na

	podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Z 1983 roku Nr 49, poz.223 z późniejszymi zmianami).
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana